

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସୁରୀ ସଞ୍ଚାର ଅଟେ, ତେଣୁ ତାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦୈବୀ ସଞ୍ଚାର ଧାରଣ କର ତେବେ ରାବଣର ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜର ପାପ କର୍ମର ଦଣ୍ଡ କିପରି ଭୋଗ କରିଥାଏ, ସେଥିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଉପାୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜର ପାପ କର୍ମର ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଥମେ ଗର୍ଭଦେଲ୍ ଭିତରେ ଭୋଗ କରିଥାଏ । ଦୃଢ଼ିତୀୟରେ ରାବଣର ଦେଲରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖ ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ସବୁ ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଉପାସାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାବଣର ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତକରିଛନ୍ତି କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବିକାରୀ, ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆଁ ମନୁଷ୍ୟ ବିକାରୀ ହେବା କାରଣରୁ ରାବଣର ଦେଲରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଗର୍ଭଦେଲ୍ ଭିତରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଉଭୟ ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରାରେ ରାବଣର ଦେଲରୁ କିମ୍ବା ଗର୍ଭଦେଲ୍ ଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ — ବାବା ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମକୁ ଆମର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ରାବଣର ଦେଲରୁ, ଗର୍ଭଦେଲ୍ ରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସମୟରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମୟରେ ନିର୍ବିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କୌଣସି ଭୂତ (ବିକାରର) ପ୍ରବେଶତା ହୁଏ ନାହିଁ । ଦେହର ଅହଂକାର ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଅନ୍ୟ ଭୂତମାନଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୁଏ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ହେବୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେତେବେଳେ ଏଭଳି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ନିଜକୁ ଦେବତା ବୋଲି କହିପାରିବ । ଏବେ ତ ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହୁଛ । ରାବଣର ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସି ଏବେ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବିଗିଡ଼ିଯାଇଛି, ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସୁଧାରୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଚରିତ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଗିଡ଼ିଯାଇଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସୁଧାରୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଚରିତ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଗିଡ଼ି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚରିତ୍ର ତମୋପ୍ରାୟ । ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଏବଂ ଆସୁରୀ ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରାତି-ଦିନର ପାରଥକ୍ୟ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ଦୈବୀ କରିବା ଦରକାର, ତେବେ ଯାଇ ଆସୁରୀ ଚରିତ୍ର ସମାପ୍ତ ହେବ । ଆସୁରୀ ଚରିତ୍ର ଭିତରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର କେବେ ବି ବିଗିଡ଼ି ନଥାଏ । ତେବେ ସବୁକିଛି ଚରିତ୍ର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର କିପରି ବିଗିଡ଼ିଯାଉଛି ? ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବାମପାର୍ଶ୍ଵରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ବାମପାର୍ଶ୍ଵରେ ଯିବାର ଚିତ୍ର ଦର୍ଶାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମନ୍ଦିର ତ ବହୁତ ବର୍ଷର, ବେଶଭୂଷା ଦେବତାମାନଙ୍କର ରହିଛି । ଦେବତାମାନେ ବାମପାର୍ଶ୍ଵରେ କିପରି ଯାଉଛନ୍ତି ସେଠାରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କାମ ବିକାରର ବର୍ଣ୍ଣାଭୂତ ହୋଇ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବିକାରୀ କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି । ତା’ପରେ ଆତ୍ମାର ସଂସ୍କାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସଞ୍ଚରଣୀୟ ଯୁଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଦୁଇକଳା କମ ହୋଇଯାଉଛି । ତରେତାୟୁଗକୁ ତ ସଞ୍ଚରଣ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ତାହା ହେଉଛି ସେମି ସଞ୍ଚରଣ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ରାବଣ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମ ଉପରେ କଳଙ୍କି ଲାଗିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ ତୁମେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହେଉଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ବିକାରୀ କୁହାଯିବ । ତୁମେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲ ପୁଣି ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ବିକାରୀ ହୋଇଛ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ସୁଧୁରିଯାଅ, ଏହି ରାବଣର ଦେଲ୍ ବହୁତ ବିଶାଳ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିକାରୀ କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ସେମାନେ ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ରାମରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କେହି ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । କେହି ପ୍ରଥମ, କେହି ଦୃଢ଼ିତୀୟ, କେହି ତୃତୀୟ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭିତରେ ଅଛି । ଯେତେ ଯେତେ ତୁମେ ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବ ସେତେ ସେତେ ଦେହ-ଅଭିମାନ କମି କମି ଯିବ । ସେବା କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କମିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନେ ବଡ଼ ବଡ଼ ସେବା କରିବେ । ବାବା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ, ତେଣୁ କେତେ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିକାରୀ ରାବଣର ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ପୁଣି ଉଭୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଉଭୟ ଦେଲ୍ ଅଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନା କଚେରୀ ବସିବ ନା ପାପ ଆତ୍ମା ରହିବେ, ନା ରାବଣର ଦେଲ୍ ରହିବ । ରାବଣର ହେଉଛି ବେହଦର ଦେଲ୍ । ସମୟରେ ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରସିରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଅପରମଥପାର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ଦୁଃଖ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି ।

ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ସଞ୍ଚରଣୀୟ ଯୁଗ ଏବଂ ତରେତାୟୁଗକୁ ଗୋପ୍ୟଯୁଗ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଯୁଗ ତରେତାୟୁଗରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ

ଆତ୍ମାରେ ଦୁଇ କଳା କମ ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମାର କଳା କମିଯିବା ଦ୍ଵାରା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହୋଇଯାଉଛି, ତେବେ ଏହା ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏବେ ବାବା ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ାଇବାରେ କିଛି ତ ସମସ୍ତ ଲାଗିବ ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ଜଳଦି ଶରୀର ଛାଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ପରଜନ୍ମରେ ଆସି ଜଞ୍ଜନ ଶୁଣିଆ'ନ୍ତି । ଯଦି ବିଳମ୍ବ ହେବ ତେବେ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ଯଦି ଶରୀର ଛାଡ଼ିଲା ପରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତାତ୍କାଳ କରମେନଦରିଶ୍ଵରୁତିକ ବଡ଼ ହେବା ଦରକାର । ଜଞ୍ଜନକୁ ବୁଝିବା ଦରକାର ତେବେ ଯାଇ କିଛି କରିପାରିବେ । ବିଳମ୍ବରେ ଯିବେ ସେମାନେ ତ କିଛି ବି ଶିଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁରବଜନ୍ମରେ ଯେତିକି ଶିଖିଥିଲେ ଏହି ଜନ୍ମରେ ସେତିକି ଶିଖିଲେ ତେଣୁ ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଏହି ମାର୍ଗକୁ ଆସିବାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ବହୁତ ଆସିବେ ପୁଣି ଏହି ବୁଦ୍ଧି ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଏହି ଜଞ୍ଜନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ବମ୍ବେ ସହରରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି — ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ତେଣୁ, ତାତ୍କାଳରୁ ସାମ୍ବରଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦରକାର । ଏହା କେତେ ସହଜ । ମନ ଭିତରେ ଖୁସିରେ ନାଚିବା ଉଚିତ ଯେ ଇଏ ଆମକୁ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ । ଆମେ ପ୍ରଥମେ ସଦଗତିରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ଦୁର୍ଗତିରେ ଆସିଲୁ ଏବେ ପୁଣି ଦୁର୍ଗତିରୁ ସଦଗତିକୁ ଯାଉଛୁ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି — କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଯାଇ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ଭସମ ହେବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ — ଦ୍ଵାପରଯୁଗରୁ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି, ତେଣୁ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ବିକାର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସେଠାରେ ବାବା କିପରି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇପାରିବେ । ଏଠାରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ପାପଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ଏଭଳି କିଛି କହିନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତେ ଓଲଟା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଓଲଟା ଭାବି ଭାବି, ବିକାରରେ ଯାଇ ତଳକୁ ଖସି ତାତ୍କାଳ (ବାବାଜୀଙ୍କୁ) ଗାଳି ଦେଇ ଦେଇ ଭାରତର ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସମସ୍ତେ ସତତୋପରାଧୀ ଥିଲେ । ଭାରତବାସୀମାନେ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବୃଦ୍ଧି ତମୋପରାଧୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନମାନେ ନା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ନା ଏତେ ନୀଚ ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି — ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାବଣର ଦେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲି ଏବେ ପୁଣି ଆସିଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ରାମରାଜ୍ୟ, ଆଉ ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଏସବୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ।

ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଏହିଭଳି-ଏହିଭଳି ବୁଝାଅ । ଏତେ ଅପରମର୍ଥସାର ଦୁଃଖ କାହିଁକି ହୋଇଛି ? ପ୍ରଥମେ ତ ଅପରମର୍ଥସାର ସୁଖ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ- ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏମାନେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ଯେଉଁ ଜଞ୍ଜନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଜଞ୍ଜନ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ଏହା ଦ୍ଵାରା ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବିଗତିଯାଇଛି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଏକମାତ୍ର ରାମ ହିଁ ସୁଧାରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କେତେ ଧରଣ ରହିଛି, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କେବେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଯଦି ଏଭଳି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ ତେବେ ଖାଦ୍ୟ କେଉଁଠାରୁ ମିଳିବ! ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏଭଳି କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ଦୁଃଖଧାମ, ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସମପୁରୁଣ ନିରବିକାରୀ । ଏକଥା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଘଟି ଘଟି ବୁଝାଇବା ଦରକାର ତେବେ କିଛି ବୁଝିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ କଟିଯିବ । ତେବେ ଏକଥା ବାବା କିପରି କହିବେ! ନିଶ୍ଚିତ ଶରୀର ଧାରଣ କରି କହିବେ ନା । ପତିତ-ପାବନ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିବାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ କାହା ଶରୀରରେ ଆସିଥିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଯିଏକି ନିଜ ଜନ୍ମକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ହେଉଛି ୮୪ ଜନ୍ମର ଖେଳ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏଠାକୁ ଆସିଥିବେ ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସିବେ । ସେମାନଙ୍କର ହିଁ ବହୁତ ଜନ୍ମ ହେବ ଏବଂ ଯେଉଁ ମାନେ ପଛରେ ଆସିଥିବେ ସେମାନଙ୍କର କମ ଜନ୍ମ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ଦେବତାମାନେ ଆସିଲେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭାଷଣ କରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି — ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି-ଏହିଭଳି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ, ଦେହ-ଅଭିମାନ ନଥିବ ତେବେ ଭାଷଣ ଭଲ ଭାବରେ କରିପାରିବ । ଶିବବାବା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସିଏ ସର୍ବଦା କହିବାରେ ଲାଗୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ହେଦୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ନ ରହୁ । ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନ ରହୁ । ତୁମେ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । କାହାର ନିନ୍ଦା କର ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ବାହ୍ୟ ଗୁଣାଗୁଣ କଥା ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଯଦି କେହି ଗୁଣାଉଛନ୍ତି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାର — ଅମୁକ ଏଭଳି କହୁଛନ୍ତି, ଏହା କ'ଣ ସତ ? ବାବା ତୁରନ୍ତ କହିଦେବେ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ମିଛ କଥା କହିବାରେ ପ୍ରବୀଣ ଅଟନ୍ତି — କହିବେ, ଅମୁକ ତୁମ ବିଷୟରେ ଏଭଳି ଏଭଳି କହୁଥିଲା, ତେଣୁ ଏହିଭଳି କଥା କହି ତାତ୍କାଳ ନିରାଶ କରିଦେବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏଭଳି

ବହୁତ ହେଉଛି । ଓଲଟା କଥା ଶୁଣାଇ ମନକୁ ଖରାପ କରିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କେବେହେଲେ ମିଛ କଥା ଶୁଣି ଭିତରେ ଜଳିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବରଂ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଅମୃତ ମୋ ବିଷୟରେ ଏପରି କହିଲେ ? ନିଜର ମନ ନିରମଳ ଥିବା ଦରକାର । ଅନେକ ପିଲା ଶୁଣାଶୁଣି କଥା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଶତ୍ରୁତା ରଖୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ନା । ବରହମାବାବାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଚିତ୍ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉପରକୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ଇଶ୍ୱରୀୟ ମତ ନେବା ଦରକାର । ଯଦି ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବ ନାହିଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ବାବା ମଧ୍ୟ ତା'ର କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଶ୍ୱାସରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାର ମତ ଉଚିତ୍ ଉଚିତ୍ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚିତ୍ ଉଚିତ୍ ମତ କେବଳ ଭଗବାନଙ୍କର । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଉଚିତ୍ ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରି ଉଚିତ୍ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ମହାରଥ ହୁଅ । ଯଦି ପଢ଼ିବ ନାହିଁ ତେବେ କେଉଁ ପଦ ପାଇବ । ଏହା ହେଉଛି କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନନ୍ଦର କଥା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦାସ-ଦାସୀ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବାବା ତ ଆସିଛନ୍ତି ଶ୍ୱରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଯଦି ତୁମେ ପଢ଼ିବ ନାହିଁ ତେବେ କେଉଁ ପଦ ପାଇବ । ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଉଚିତ୍-ନୀଚ ପଦ ଥାଏ ନା । ଏହାକୁ ବୁଝିପରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେଉଁ ଆଡେ ଯାଉଛୁ । ଉପରକୁ ଯାଉଛୁ ନା ତଳକୁ ଖସିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କିପରି ତୁମେ ସାଫଲ୍ୟଶ୍ରୀ ମୁଗ, ଚୌପୁଷ୍ପ ମୁଗରେ ଥିଲ ଆଉ ଏବେ କିପରି ଲୌହ ମୁଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ହିଁ ଖାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଯଦି ଏହି କଥାକୁ ସବୁ ବୁଝିଯିବେ ତେବେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । କେତେକ ପିଲା ତ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଥାଏ । ଲାଭ, କ୍ଷତି ତଥା ନିଜର ସମ୍ପାଦନ ମଧ୍ୟ ଖାତିରୀ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ହିଁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିର । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାମ ବିକାର ହେଉଛି ମହାଶତ୍ରୁ । ଏହା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର । ଏହା ଉପରେ ହିଁ କେତେ ଝଗଡ଼ା ହେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାମ ବିକାର ହେଉଛି ତୁମର ବଡ଼ଶତ୍ରୁ । ଏହା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର ତେବେ ଯାଇ ଜଗତଜୀତ୍ ହୋଇପାରିବ । ଦେବତାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଆଗକୁ ଗଲେ ସବୁ କିଛି ବୁଝିଯିବେ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଆରକ୍ଷା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) କେବେ ବି ଶୁଣା ଶୁଣି କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନିଜର ସଥିତିକୁ ଖରାପ କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଅନ୍ତରକୁ ସାଫଲ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମଧ୍ୟ କଥାକୁ ଶୁଣି ଭିତରେ ଭିତରେ ଜଳିବାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଇଶ୍ୱରୀୟ ମତ ନେବାର ଅଛି ।

(୨) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରା-ପୁରା ପୁରୁଷାରଥ କରିବାକୁ ହେବ, କାହାର ବି ନିନ୍ଦା କରିବାର ନାହିଁ । ଲାଭ, କ୍ଷତି ଓ ଇଚ୍ଛାତତ୍ତ୍ୱ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ବାବା ଯାହା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ ପଟେ ବାହାର କରିଦେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶା ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସିଦ୍ଧି ସାଫଲ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଏବେ ଏଭଳି ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କର ଯାହାକି ଅପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉ । ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବିଦ୍ୟା କରିଦେଇଥାଏ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା ତୁମ ପାଇଁ ଆସିବ ଯାହାକି ସୁଖିଲା ରୁଟୀ ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚୟ, ନିଶା ଏବଂ ଯୋଗର ସିଦ୍ଧିର ଶକ୍ତି ସୁଖିଲା ରୁଟୀକୁ ମଧ୍ୟ ନରମ କରିଦେବ, ତେଣୁ ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ସିଦ୍ଧି ସାଫଲ୍ୟର ସାଫାଭିମାନରେ ରୁହ ତେବେ କେହି ତୁମକୁ ଦୁଃଖୀ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ସାଧନ-ସୁବିଧା ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ତେବେ ତାକୁ ଆରାମରେ ବ୍ୟବହାର କର କିନ୍ତୁ ଟେକ୍ କରୁଥାଅ ଯେ ତାହା ଯେପରି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମକୁ ଧୋକା ନ ଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବଶୀଭୂତ କରି ନ ଦିଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜକୁ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରି ଯଥାର୍ଥ ପାର୍ଟ କର ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗ ରୂପକ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିବ ।